

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDU PRE VEREJNÚ SLUŽBU EURÓPSKEJ ÚNIE (druhá komora)

z 21. novembra 2013 *

„Verejná služba — Zmluvný zamestnanec — Zmluva na dobu neurčitú — Výpoveď — Obsadené miesto vyžadujúce si osvedčenie o bezpečnostnej previerke — Osvedčenie, ktoré zamietol národný bezpečnostný orgán — Rozhodnutie zmenené odvolacím orgánom — Závery národného bezpečnostného orgánu a odvolacieho orgánu, ktorými nie je viazaný OUPZ“

Vo veci F-122/12,

ktorej predmetom je žaloba podaná podľa článku 270 ZFEÚ uplatniteľného na Zmluvu o ESAE podľa jej článku 106a,

Bruno Arguelles Arias, bývalý zmluvný zamestnanec Rady Európskej únie, s bydliskom v Awans (Belgicko), v zastúpení: J. Lecuyer, advokát,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Bauer a A. Bisch, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory M. I. Rofes i Pujol (spravodajkyňa), sudcovia R. Barents a K. Bradley,

tajomníčka: W. Hakenberg,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. septembra 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Žalobou podanou do kancelárie Súdu pre verejnú službu EÚ 22. októbra 2012 sa pán Arguelles Arias v podstate domáha zrušenia rozhodnutia orgánu oprávneného uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „OUPZ“) Rady Európskej únie z 12. januára 2012, ktoré bolo oznámené 16. januára 2012, o ukončení jeho pracovnej zmluvy zmluvného zamestnanca s účinnosťou od 31. mája 2012, ako aj náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy, ktorú údajne utrpel a ktorá sa odhadujú predbežne na 160 181,85 eura a na 25 000 eur.

* Jazyk konania: francúzština.

Právny rámec

- 2 Článok 3a Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“) stanovuje:

„1. Na účely týchto Podmienok zamestnávania ‚zmluvní zamestnanci‘ sú zamestnanci, ktorí nie sú zaradení na pracovné miesto uvedené v zozname pracovných miest, priloženom ku kapitole rozpočtu, týkajúceho sa príslušnej inštitúcie, a ktorí boli prijatí do zamestnania na plný alebo čiastočný úväzok:

- a) v inštitúcii, kde vykonávajú manuálne alebo podporné administratívne služobné povinnosti;

...“

- 3 V zmysle článku 119 sa články 47 až 50a PZOZ týkajúce sa spôsobov ukončenia zamestnávania dočasných zamestnancov uplatňujú obdobne na zmluvných zamestnancov.

- 4 Článok 47 PZOZ stanovuje:

„Okrem prípadu úmrtia, pracovný pomer dočasných zamestnancov zaniká:

...

- c) ak zmluva je uzatvorená na čas neurčitý:

- i) na konci výpovednej lehoty ustanovenej v zmluve; výpovedná lehota nesmie byť kratšia ako jeden mesiac za každý dokončený rok služby, pričom najkratšia výpovedná lehota je tri mesiace a najdlhšia je 10 mesiacov. ...

...“

- 5 Rozhodnutím zo 16. júna 2011 prijala Rada na základe článku 110 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), článku 79 ods. 2 a článku 85 ods. 2 PZOZ všeobecné vykonávacie ustanovenia týkajúce sa podmienok prijímania a zamestnávania zmluvných zamestnancov Generálneho sekretariátu Rady (ďalej len „VVU“), ktoré sa uplatňujú na zmluvných zamestnancov zamestnaných najmä na základe článku 3a PZOZ.

- 6 V zmysle článku 5 VVU týkajúceho sa bezpečnostnej previerky:

„1. Ak [Generálny sekretariát Rady] dospeje k názoru, že povaha úloh, ktorými sa zmluvný zamestnanec poveruje, si vyžaduje osobitné bezpečnostné opatrenia, požaduje sa bezpečnostná previerka v súlade s rozhodnutím prijímajúcim bezpečnostné nariadenia Rady...

2. Ooupz môže zmluvu ukončiť:

- a) ak sa zamestnanec odmietne podrobiť bezpečnostnej previerke;
- b) ak zamestnancovi na základe vykonanej previerky nebolo vydané osvedčenie o bezpečnostnej previerke;
- c) ak sa zamestnancovi odoberie osvedčenie o bezpečnostnej previerke.

3. V prípadoch uvedených v odseku 2 písm. b) a c) je Ooupz povinný najskôr overiť, či je možné zmluvného zamestnanca presunúť na iné pracovné miesto, pre ktoré sa bezpečnostná previerka nevyžaduje, pričom zároveň zohľadní dôvody neudelenia alebo odobratia osvedčenia.

...“

- 7 Článok 8 VVU, týkajúci sa funkčných skupín, stanovuje:

„[Generálny sekretariát Rady] zamestnáva zamestnancov [podľa článku] 3a [PZOZ] na vykonávanie úloh na pracovnom mieste, ktoré nie je v zozname pracovných miest, a ktoré majú charakter manuálnych úloh alebo podporných administratívnych úloh vo funkčnej skupine I.“

- 8 Dňa 31. marca 2011 prijala Rada rozhodnutie 2011/292/EÚ o bezpečnostných predpisoch na ochranu utajovaných skutočností EÚ (Ú. v. EÚ L 141, s. 17), ktoré stanovilo komplexný bezpečnostný systém na ochranu utajovaných skutočností vzťahujúci sa na Radu, jej generálny sekretariát (ďalej len „Generálny sekretariát“) a členské štáty.

- 9 Článok 2 ods. 1 rozhodnutia 2011/292 znie takto:

„Utajovaná skutočnosť Európskej únie‘..., je každá informácia alebo vec označená označením stupňa utajenia EÚ, neoprávnená manipulácia s ktorou by mohla v rôznej miere poškodiť záujmy Európskej únie alebo jedného alebo viacerých členských štátov“.

- 10 V súlade s článkom 2 ods. 2 rozhodnutia 2011/292 sa utajované skutočnosti EÚ utajujú na jednom z týchto stupňov: „[très secret UE/EU top secret]“, „[secret UE/EU secret]“, „[confidentiel UE/EU confidential]“, „[restreint UE/EU restricted]“.

- 11 Článok 7 rozhodnutia 2011/292, týkajúci sa personálnej bezpečnosti stanovuje:

„1. Personálna bezpečnosť je uplatňovanie opatrení na zabezpečenie toho, že prístup k utajovaným skutočnostiam EÚ sa udeľuje len osobám, ktoré:

— ...

— boli v prípade potreby bezpečnostne preverené pre príslušný stupeň a

— ...

2. Stanovia sa postupy na vykonanie previerky personálnej bezpečnosti, ktorou sa určuje, či osoba pri zohľadnení jej lojality, dôveryhodnosti a spoľahlivosti môže byť oprávnená na prístup k utajovaným skutočnostiam EÚ.

...“

- 12 Článok 15 rozhodnutia 2011/292, týkajúci sa organizácie bezpečnosti v Rade stanovuje:

„...“

2. Bezpečnostným orgánom [Generálneho sekretariátu] je generálny tajomník. Generálny tajomník v tejto funkcii:

...

- c) úradníkom a iným zamestnancom [Generálneho sekretariátu] udeľuje [previerku personálnej bezpečnosti] EÚ v zmysle článku 7 ods. 3 skôr, ako im možno udeliť prístup k utajovaným skutočnostiam so stupňom utajenia [confidentiel UE/EU confidential] alebo vyšším;

...“

- 13 Príloha I rozhodnutia 2011/292 stanovuje vykonávacie ustanovenia článku 7 tohto rozhodnutia.
- 14 Časť II prílohy I rozhodnutia 2011/292 nazvaná „Povolenie prístupu k utajovaným skutočnostiam EÚ“ stanovuje:
- „3. Osobe sa môže povoliť prístup k utajovaným skutočnostiam so stupňom utajenia [confidentiel UE/EU confidential] alebo vyšším len potom, ako:
- ...
- b) udelil[a] sa jej [previerka personálnej bezpečnosti] pre príslušný stupeň alebo sa jej v súlade s vnútroštátnymi zákonmi a inými právnymi predpismi na základe jej úloh udelilo iné náležité povolenie; ...
- ...
4. Každý členský štát a [Generálny sekretariát] určia v rámci svojej štruktúry pozície, ktoré si vyžadujú prístup k utajovaným skutočnostiam so stupňom utajenia [confidentiel UE/EU confidential] alebo vyšším a ktoré si teda vyžadujú [previerku personálnej bezpečnosti] pre príslušný stupeň.“
- 15 Časť III prílohy I rozhodnutia 2011/292 nazvaná „Požiadavky na previerku personálnej bezpečnosti“ stanovuje:
- „5. [Národné bezpečnostné orgány] alebo iné príslušné vnútroštátne orgány sú na základe doručenej a riadne autorizovanej žiadosti zodpovedné za zabezpečenie vykonávania bezpečnostných previerok svojich štátnych príslušníkov, ktorí potrebujú prístup k utajovaným skutočnostiam so stupňom utajenia [confidentiel UE/EU confidential] alebo vyšším. Normy vykonania týchto previerok sú stanovené vnútroštátnymi zákonmi a inými právnymi predpismi.
- ...
- Postupy [pri previerke personálnej bezpečnosti] [v rámci Generálneho sekretariátu]
17. V prípade úradníkov a iných zamestnancov [Generálneho sekretariátu] zasiela vyplnený osobný bezpečnostný dotazník národnému bezpečnostnému orgánu členského štátu, ktorého je osoba štátnym príslušníkom, bezpečnostný orgán [Generálneho sekretariátu], ktorý požiada o vykonanie bezpečnostnej previerky pre stupeň utajenia [utajovaných skutočností EÚ], ku ktorým bude táto osoba potrebovať prístup.
18. Ak [generálny tajomník Rady] zistí o osobe, ktorá požiadala o vydanie [previerky personálnej bezpečnosti] EÚ, relevantné informácie z hľadiska bezpečnostnej previerky, oznámi túto skutočnosť v súlade s príslušnými pravidlami a predpismi príslušnému [národnému bezpečnostnému orgánu].
19. Po ukončení bezpečnostného vyšetrovania príslušný [národný bezpečnostný orgán] oznámi bezpečnostnému orgánu [Generálneho sekretariátu] výsledok tohto vyšetrovania, a to v príslušnom formáte pre korešpondenciu stanovenom Bezpečnostným výborom.
- a) Keď je výsledkom bezpečnostného vyšetrovania ubezpečenie, že nie je známe nič, čo by spochybňovalo lojalitu, dôveryhodnosť a spoľahlivosť osoby, menovací orgán [Generálneho sekretariátu Rady] môže udeliť tejto dotknutej osobe [previerku personálnej bezpečnosti] EÚ a do stanoveného dátumu jej povoliť prístup k utajovaným skutočnostiam EÚ do príslušného stupňa utajenia.

- b) Keď výsledkom bezpečnostného vyšetrovania nie je takéto ubezpečenie, menovací orgán [Generálneho sekretariátu] informuje dotknutú osobu, ktorá môže požiadať menovací orgán o pohovor. Menovací orgán [Generálneho sekretariátu] môže požiadať príslušný [národný bezpečnostný orgán] o ďalšie prípadné podrobnosti, ktoré môže na základe vnútroštátnych zákonov a iných právnych predpisov poskytnúť. Ak sa tento výsledok potvrdí, [previerka personálnej bezpečnosti] EÚ sa neudelí.

20. Na bezpečnostné vyšetrovanie a získané výsledky sa vzťahujú príslušné zákony a iné právne predpisy, ktoré sú platné v dotknutom členskom štáte, vrátane tých, ktoré sa týkajú odvolania. Proti rozhodnutiam menovacieho orgánu [Generálneho sekretariátu] možno podať odvolanie v súlade so služobným poriadkom... a [PZOZ]...

...“

- 16 Belgický zákon o utajovaní a o bezpečnostných previerkach, bezpečnostných osvedčeniach a oznámeniach z 11. decembra 1998 (*Moniteur belge* zo 7. mája 1999, s. 15752), v znení zákona z 3. mája 2005 (*Moniteur belge* z 27. mája 2005, s. 24993, ďalej len „zákon o bezpečnostnej previerke“), stanovuje:

„...“

Článok 12. Tento zákon sa použije, ak sa osvedčenie o bezpečnostnej previerke vyžaduje v záujme ochrany územnej celistvosti, plánov vojenskej obrany, naplnenie úloh ozbrojených síl, vnútornej bezpečnosti štátu, ako aj v oblasti jadrovej energie, kontinuity demokratického a ústavného poriadku, vonkajšej bezpečnosti štátu a medzinárodných vzťahov, vedy alebo hospodárstva krajiny alebo v oblasti akékoľvek iného základného záujmu štátu, bezpečnosti belgických štátnych príslušníkov v zahraničí, alebo fungovaní rozhodovacích orgánov štátu, alebo na základe zmlúv záväzných pre Belgicko, na orgány, ktoré sú príslušné upravovať prístup k zamestnaniu, funkciám alebo triedam, prístup k informáciám, dokumentom alebo údajom, k utajovanému zariadeniu, materiálom alebo spisom, vstup do priestorov, budov alebo miest, alebo na zabezpečenie zadávania a vykonávania verejných a súkromných zákaziek.

...

Článok 22. Po ukončení bezpečnostnej previerky národný bezpečnostný orgán rozhodne na základe odôvodneného rozhodnutia v lehote stanovenej kráľom, či udelí požadované osvedčenie o bezpečnostnej previerke na základe správy z vyšetrovania, ktorú mu predloží spravodajská a bezpečnostná služba, ktorá ho vykonala.

Ak bezpečnostný orgán považuje za vhodné preskúmať správu z vyšetrovania, požiada túto službu, aby mu odovzdala úplnú kópiu spisu z vyšetrovania. Môže túto službu požiadať tiež o odoslanie všetkých ostatných informácií, ktoré považuje za potrebné na preskúmanie správy z vyšetrovania.

Rozhodnutie oznámi bezpečnostný dôstojník fyzickej alebo právnickej osobe, pre ktorú sa osvedčenie žiada, v lehote stanovenej kráľom.

...“

- 17 Zákon z 11. decembra 1998 o zriadení odvolacieho orgánu pre bezpečnostné previerky, bezpečnostné osvedčenia a oznámenia (*Moniteur belge* zo 7. mája 1999, s. 15758), v znení zákona z 3. mája 2005 (*Moniteur belge* z 27. mája 2005, s. 24989, ďalej len „zákon o zriadení odvolacieho orgánu“), stanovuje:

„...“

Článok 4.

1. V prípade, že v súlade s článkom 22 zákona [o bezpečnostnej previerke], je požadovaná bezpečnostná previerka zamietnutá,... osoba, pre ktorú sa osvedčenie o bezpečnostnej previerke požadovalo, môže do 30 dní odo dňa... oznámenia rozhodnutia..., podať odvolanie na odvolací orgán.

...

Článok 6.

Žiadateľ musí byť vypočutý odvolacím orgánom, na žiadosť odvolacieho orgánu alebo žiadateľa. Žiadateľovi môže poskytovať právnu pomoc advokát.

...

Článok 9.

Rozhodnutia odvolacieho orgánu musia byť odôvodnené. Doručujú sa doporučeným listom žiadateľovi, bezpečnostnému orgánu a spravodajskej a bezpečnostnej službe, podľa toho, ktorý z nich vykonal bezpečnostné vyšetrovanie alebo založil spis o bezpečnostnom preverovaní. Rozhodnutia sú vykonateľné ich doručením.

...

Proti rozhodnutiam odvolacieho orgánu nie je možné podať opravný prostriedok.

...

Článok 11. Ak je odvolanie podané proti rozhodnutiu o zamietnutí udeliť... bezpečnostné osvedčenie, môže odvolací orgán, po vypočutí žiadateľa a jeho advokáta, prikázať orgánu udeliť bezpečnostné osvedčenie, ak sa domnieva, že dôvody uvedené na podporu napadnutého rozhodnutia nie sú opodstatnené a primerané.

...

Článok 12.

[6] Rozhodnutia odvolacieho orgánu sú bez ďalšieho vykonateľné od ich doručenia a nemožno proti nim podať opravný prostriedok.

[7] Konanie na odvolacom orgáne nemá odkladný účinok.

...“

Skutkové okolnosti

- 18 Žalobca bol zamestnaný v Rade ako zmluvný zamestnanec v zmysle článku 3a PZOZ, vo funkčnej skupine I, platovej triede 1, platovom stupni 1 na obdobie od 1. októbra 2007 do 30. septembra 2010. Bol pridelený na generálne riaditeľstvo (ďalej len „GR“) „Zamestnanci a administratíva“, riaditeľstvo „Konferencie, organizácia, infraštruktúry“, sekcia „Konferencie“, služba „Doručovateľ“, Generálneho sekretariátu, na výkon manuálnych alebo podporných administratívnych služobných povinností v zmysle článku 80 ods. 2 služobného poriadku.

- 19 Článok 7 pracovnej zmluvy žalobcu stanovuje, že „zamestnanec, ktorý vykonáva svoje činnosti v oblasti, ktorá vyžaduje vysoký stupeň dôvernosti sa podrobí bezpečnostnej previerke podľa rozhodnutia [2001/264/ES] Rady z 19. marca 2001[, ktorým sa prijalo bezpečnostné nariadenie Rady (Ú v. EÚ L 101, s. 1)]“.
- 20 Z oznámenia zamestnancom č. 58/09 Generálneho sekretariátu z 11. marca 2009, ktoré ruší a nahrádza oznámenia zamestnancom č. 14/09 a č. 91/05, vyplýva, že všetci zamestnanci Rady pridelení na GR „Zamestnanci a administratíva“, riaditeľstvo „Konferencie, organizácia, infraštruktúry“, môžu potrebovať prístup k utajovaným informáciám Únie a že minimálny stupeň bezpečnostnej previerky, ktorý musia mať je buď „[secret UE/EU secret]“ pre určitých zamestnancov obsluhujúcich v zasadacích miestnostiach alebo „[confidentiel UE/EU confidential]“ pre všetkých ostatných.
- 21 Rada a žalobca sa dohodli na predĺžení pracovnej zmluvy žalobcu na ďalšie tri roky od 1. októbra 2010 až do 30. septembra 2013. Začalo sa konanie o vydanie previerky personálnej bezpečnosti. Žalobca vyplnil príslušný formulár 8. decembra 2010 a žiadosť bola schválená na nasledujúci deň.
- 22 Od 16. mája 2011 bol žalobca pridelený na GR „Zamestnanci a administratíva“, riaditeľstvo „Protokol, [k]onferencie“, sekcia „Operačno/[t]echnická“, oddelenie „Personál zasadacích miestností“. Po prijatí všeobecných vykonávacích predpisov Radou 16. júna 2011, bola žalobcovi na základe dodatku č. 1 k dohode o predĺžení zmluvy pracovná zmluva predĺžená 1. októbra 2011 na dobu neurčitú.
- 23 Listom zo 17. novembra 2011 predseda belgického národného bezpečnostného orgánu (ďalej len „NBO“) informoval bezpečnostného pracovníka Rady, že žiadosť žalobcu o udelenie bezpečnostnej previerky so stupňom „secret“ bola zamietnutá.
- 24 Dňa 5. decembra 2011 bezpečnostný pracovník Rady predvolal žalobcu na pohovor a úradne mu oznámil rozhodnutie o zamietnutí bezpečnostnej previerky. Z dokumentov, ktoré priložila Rada ku svojej odpovedi na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania vyplýva, že v ten istý deň žalobca sa „s obsahom oboznámil“ podpisom kópie listu predsedu NBO zo 17. novembra 2011.
- 25 V ten istý deň sa so žalobcom stretol aj vedúci jeho sekcie, ktorý bol informovaný o rozhodnutí NBO. Na pojednávaní vedúci sekcie na žiadosť Súdu spresnil, že hlavným cieľom rozhovoru bolo informovať žalobcu o jeho preradení z oddelenia „Personál zasadacích miestností“ do oddelenia „Doručovateľ v budove Justus Lipsius“, kde sa vyžaduje nižší stupeň bezpečnostnej previerky. Vedúci sekcie žalobcu dodal, že opatrenie bolo prijaté s okamžitou účinnosťou v súlade s povinnosťou obozretnosti, ktorú ma Generálny sekretariát.
- 26 Dňa 8. decembra 2011 žalobca podal odvolanie na belgický odvolací orgán pre bezpečnostné previerky, bezpečnostné osvedčenia a oznámenia (ďalej len „odvolací orgán“).
- 27 Podľa článku 5 ods. 3 VVU, ktorý ukladá OUPZ povinnosť overiť si pred vypovedaním zmluvy, či je možné zmluvného zamestnanca preradiť na iné pracovné miesto, pre ktoré sa bezpečnostná previerka nevyžaduje, pričom zároveň zohľadní dôvody neudelenia osvedčenia, sekcia „Poradcovia riaditeľstva“ GR „Zamestnanci a administratíva“ vypracovala správu z 11. januára 2012 (ďalej len „správa z 11. januára 2012“). V tejto správe sa dospelo k záveru, že nie je možné žalobcu preradiť na akékoľvek iné pracovné miesto, vzhľadom na jeho profil, výberové konanie, na ktorého základe bol zamestnaný, konkrétne výber zmluvných zamestnancov na post „doručovateľ“, na skutočnosti, ktoré uvádzal NBO, ako aj na povinnosť Rady prijať osobitné bezpečnostné opatrenia.
- 28 Vedúci sekcie „Pracovnoprávne nároky úradníkov a ostatných zamestnancov“ predvolal 16. januára 2012 žalobcu na pohovor a odovzdal mu do vlastných rúk správu z 12. januára 2012 ktorou ho informoval o rozhodnutí OUPZ, vypovedať jeho zmluvu s účinnosťou od 31. mája 2012 po uplynutí štvormesačnej výpovednej doby, ktorá začala plynúť 1. februára 2012 (ďalej len „sporné rozhodnutie“). Z odôvodnenia sporného rozhodnutia vyplýva, že je založené na ustanoveniach článku 5 ods. 2

písm. b) VVU, ktoré OOUPZ stanovujú možnosť vypovedať zmluvu zamestnancovi v prípade, ak mu na základe vyšetrovania nebolo udelené osvedčenie o bezpečnostnej previerke. Týmto rozhodnutím bol žalobca vyzvaný, aby si čerpal dovolenku pred začatím plynutia výpovednej doby a bol oslobodený od výkonu svojich funkcií od 16. januára 2012.

- 29 Listom z 26. januára 2012 Rada zamietla žiadosť žalobcu zo 17. januára 2012, v ktorej na jednej strane žiadal, aby jeho pracovnoprávne postavenie bolo zachované až do skončenia odvolacieho konania, ktoré sa začalo na jeho podnet, a na strane druhej, aby výpoveď nebola účinná do rozhodnutia odvolacieho orgánu. Zamietnutie bolo založené po prvé, na skutočnosti, že žalobca nemohol zotrvať na svojom pracovnom mieste bez toho, aby mal osvedčenie o bezpečnostnej previerke; po druhé, na skutočnosti, že konanie pred odvolacím orgánom nemalo odkladný účinok; po tretie, na skutočnostiach, ktoré odôvodňovali rozhodnutie NBO a po štvrté, na povinnosti generálneho tajomníka Rady, uistiť sa o lojalite, spoľahlivosti a serióznosti osôb oprávnených mať prístup k utajovaným informáciám Únie.
- 30 Dňa 8. marca 2012 odvolací orgán zmenil rozhodnutie NBO a nariadil mu udeliť žalobcovi osvedčenie o bezpečnostnej previerke do stupňa „secret“. Rozhodnutie odvolacieho orgánu znie takto:

„...[Žalobca] vo svojom odvolaní a na pojednávaní... namieta skutočnosti, ktoré odôvodnili rozhodnutie, s výnimkou prípadov, keď ho tribunal de police odsúdil za prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti. Vyhlasuje, že nebol nikdy odsúdený za skutky uvedené v spise a že má čistý register trestov s výnimkou priestupkov prekročenia maximálnej povolenej rýchlosti. V tejto súvislosti predložil kópie zápisníc z rôznych súdnych spisov citovaných v rozhodnutí. V spise, ktorý sa týka závažnejších skutkov, samotná federálna polícia dospela v zápisnici k záveru, že oznámené skutky, týkajúce sa žalobcu sa nepreukázali a že žalobca zohrával len vedľajšiu úlohu. Pokiaľ ide o iné citované zápisnice, vyhlasuje, že odvolávajúc sa na svoj čistý register trestov, nebol nikdy stíhaný pred [t]ribunal correctionnel.

...

[Žalobca] nepopiera, že má nejaké dlhy, ale ide len o malé sumy...

Odvolací orgán len konštatuje, že „polícia preverovala dotknutú osobu v súvislosti so skutkami spáchanými v minulosti, dotknutá osoba nebola za tieto skutky nikdy stíhaná a že dotknutá osoba nedlhuje žiadne veľké sumy, ktoré by ju mohli kompromitovať.“

...

- 31 Dňa 30. marca 2012 podal žalobca proti spornému rozhodnutiu sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku.
- 32 Dňa 24. mája 2012 sa na Rade konalo stretnutie za prítomnosti žalobcu a jeho advokáta s cieľom preskúmať sťažnosť žalobcu a to ako sa o nej rozhodne. Z listu Rady z 11. júna 2012 adresovaného advokátovi žalobcu vyplýva, že na tomto stretnutí sa dohodlo, že žalobca doručí Rade kópiu dokumentov predložených odvolaciemu orgánu, ktoré môžu preukázať, že žalobca sa nepodieľal, a to ani nepriamo, na skutkoch uvedených v rozhodnutí NBO o zamietnutí udelenia osvedčenia o bezpečnostnej previerke a v rozhodnutí odvolacieho orgánu, ktorým sa ruší uvedené rozhodnutie o zamietnutí.
- 33 Dňa 12. júna 2012 advokát žalobcu odpovedal na list Rady z 11. júna 2012 takto:
- „Napriek môjmu pôvodnému stanovisku Vám nemôžem zaslať kópie dokumentov predložených odvolaciemu orgánu, ktoré sa týkajú bezpečnostných previerok. Tieto dokumenty sú dôverné a nemôžu byť predložené Rade na preskúmanie. Týkajú sa súkromného života môjho klienta a Rada... nie je oprávnená ich preskúmať.“

- 34 Rozhodnutím z 20. júla 2012 Rada zamietla sťažnosť žalobcu. Zamietnutie sťažnosti je hlavne založené najmä na skutočnosti, že pracovné miesto, ktoré zastáva žalobca vyžaduje prístup k utajovaným informáciám Únie, preto nemôže vykonávať svoje funkcie bez toho, aby mal bezpečnostnú previerku; na povinnosti obozretnosti, ktorú má generálny tajomník Rady, ktorý sa musí uistiť o lojalite, spoľahlivosti a serióznosti osôb oprávnených mať prístup k utajovaným informáciám Únie, ako aj na skutočnostiach, ktoré odôvodňovali rozhodnutie NBO zo 17. novembra 2011. Rozhodnutie Rady navyše pripomína, že znenie rozhodnutia odvolacieho orgánu nemôže obnoviť stratenú dôveru medzi žalobcom a jeho inštitúciou, keďže hoci len vedľajšia úloha v tak závažných skutkoch, ako aj to, že žalobca je zadĺžený postačuje na spochybnenie jeho lojality, spoľahlivosti a neexistencie zraniteľnosti, ktoré sa od žalobcu vyžadujú pri výkone jeho funkcií, ako aj morálne predpoklady, ktoré sa vyžadujú na výkon týchto funkcií na Generálnom sekretariáte.

Návrhy účastníkov konania

- 35 Žalobca navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:
- zrušil sporné rozhodnutie a v prípade potreby zrušil rozhodnutie o zamietnutí jeho sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu,
 - zaviazal Radu na náhradu majetkovej ujmy predbežne odhadnutej vo výške 160 181,85 eura,
 - zaviazal Radu na náhradu nemajetkovej ujmy predbežne odhadnutej na 25 000 eur,
 - zaviazal Radu na náhradu trov konania.
- 36 Rada navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:
- zamietol žalobu ako nedôvodnú,
 - zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Právny stav

O prvom žalobnom dôvode, ktorým sa žalobca domáha zrušenia sporného rozhodnutia a v prípade potreby zrušenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu

- 37 Podľa ustálenej judikatúry z článkov 90 a 91 služobného poriadku vyplýva, že žaloba, ktorú podala osoba, na ktorú sa vzťahuje služobný poriadok, proti rozhodnutiu menovacieho orgánu alebo proti nečinnosti tohto orgánu, ktorá spočíva v neprijatí opatrenia stanoveného služobným poriadkom, je prípustná iba v prípade, pokiaľ sa dotknutá osoba predtým obrátila na menovací orgán so sťažnosťou a pokiaľ táto sťažnosť bola predmetom explicitného alebo implicitného zamietnutia. Podľa článku 117 PZOZ sa táto judikatúra analogicky uplatní aj na žalobu zamestnanca proti rozhodnutiu OUPZ alebo proti nečinnosti tohto orgánu, ktorá spočíva v neprijatí opatrenia stanoveného PZOZ.
- 38 Správna sťažnosť a jej explicitné alebo implicitné zamietnutie tvorí neoddeliteľnú súčasť komplexného konania a je iba jedným z predpokladov, ktoré musia byť splnené pred podaním žaloby. Za týchto podmienok má žaloba, aj keď formálne smerujúca proti zamietnutiu sťažnosti, za následok začatie konania súdu o akte majúcom negatívny účinok, proti ktorému sa sťažnosť podala, okrem prípadu, keď dosah sťažnosti je odlišný od dosahu aktu napadnutého touto sťažnosťou. Viackrát už bolo rozhodnuté, že výslovné rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti nemusí byť s ohľadom na jeho obsah potvrdením aktu napadnutého žalobcom. To platí v prípade, ak rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti obsahuje opakovaný prieskum situácie žalobcu podľa nových právnych a skutkových okolností alebo

ak mení alebo dopĺňa pôvodné rozhodnutie. V týchto prípadoch predstavuje zamietnutie sťažnosti akt podliehajúci preskúmaniu súdom, ktorý naň prihliada pri posúdení zákonnosti napadnutého aktu, alebo ho dokonca považuje za akt spôsobujúci ujmu nahrádzajúci pôvodný akt (rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 21. septembra 2011, Adjemian a i./Komisia, T-325/09 P, bod 32).

- 39 Vzhľadom na to, že zo systematiky služobného poriadku a PZOZ plynie, že dotknutá osoba musí podať sťažnosť proti rozhodnutiu, ktoré napáda, a žalobu proti rozhodnutiu, ktorým sa sťažnosť zamietla, rozhodol Súdny dvor Európskej únie, že pokiaľ bola sťažnosť aj žaloba podaná v lehotách stanovených v článkoch 90 a 91 služobného poriadku, je žaloba prípustná bez ohľadu na to, či smeruje iba proti rozhodnutiu napadnutého sťažnosťou, alebo proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti, alebo proti obojm týmto rozhodnutiam súčasne. V súlade so zásadou hospodárnosti konania však môže súd rozhodnúť, že netreba rozhodnúť osobitne o návrhoch smerujúcich proti rozhodnutiu napadnutého sťažnosťou, pokiaľ dospeje k názoru, že návrhy nemajú samostatný obsah a v skutočnosti sa prelínajú s návrhmi smerujúcimi proti rozhodnutiu napadnutému sťažnosťou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. januára 1989, Vainker/Parlament, body 7 a 8). Tak to môže byť najmä v prípade, keď súd konštatuje, že rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti, napríklad hoci len implicitné, iba potvrdzuje rozhodnutie napadnuté sťažnosťou, takže by zrušenie rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti nemalo mať na právne postavenie dotknutej osoby iný dosah než vyplývajúci zo zrušenia rozhodnutia napadnutého sťažnosťou (rozsudok Adjemian a i./Komisia, už citovaný, bod 33).
- 40 V danom prípade, bola zmluva žalobcu na dobu neurčitú vypovedaná v januári 2012 s účinnosťou od 31. mája 2012, vzhľadom na závery previerky, ktorú vykonalo NBO, ktorej výsledky boli známe v novembri 2011. Rozhodnutie odvolacieho orgánu, ktorým sa zmenilo rozhodnutie NBO, je z 8. marca 2012 a sťažnosť žalobcu proti spornému rozhodnutiu je z 30. marca 2012. Z bodu 32 tohto rozsudku vyplýva, že v máji 2012 Rada zorganizovala stretnutie, na ktorom sa zúčastnil žalobca a že 11. júna 2012 požiadala Rada advokáta žalobcu, aby jej predložil dodatočné dokumenty, čo tento advokát odmietol urobiť.
- 41 Za týchto okolností rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti z 20. júla 2012 obsahuje preskúmanie situácie žalobcu na základe nových právnych a skutkových okolností, konkrétne teda rozhodnutie odvolacieho orgánu z 8. marca 2012 a odmietnutie žalobcu poskytnúť dokumenty požadované Radou. Z toho vyplýva, že rozhodnutie o zamietnutí žaloby je aktom, ktorý podlieha kontrole Súdu, ktorý ho zohľadní pri posudzovaní zákonnosti sporného rozhodnutia.
- 42 Žalobca uvádza päť dôvodov na podporu svojich návrhov na zrušenie sporného rozhodnutia. Prvý dôvod je založený na porušení rozhodnutia 2011/292 a VVU, ako aj zákona o bezpečnostných previerkach a zákona o zriadení odvolacieho orgánu a príslušných kráľovských vykonávacích nariadení. Druhý žalobný dôvod je založený na neexistencii odôvodnenia aktu, ktorý spôsobuje ujmu. Tretí dôvod je odvodený od porušenia práv na obhajobu a od porušenia kontradiktórnosti konania a práva byť vopred vypočutý. Štvrtý žalobný dôvod sa týka zjavne nesprávneho posúdenia. Piaty dôvod je založený na neprimeranosti prepustenia a na porušení povinnosti OUPZ posúdiť prípadné preradenie alebo ponechanie na pôvodnom mieste. Súd preskúma žalobné dôvody v tomto poradí.
- O prvom žalobnom dôvode, založenom na článku 7 rozhodnutia 2011/292 a jeho prílohy I, najmä bodu 20, VVU, ako aj zákone o bezpečnostných previerkach, zákone o zriadení odvolacieho orgánu a príslušných kráľovských vykonávacích nariadení.
- 43 Žalobca rozdelil tento žalobný dôvod na dve časti: prvá časť sa týka neexistencie právneho základu výpovede, ktorá je podľa neho protiprávna. Druhá časť sa týka prekročenia právomocí, ktorého sa dopustila Rada tým, že nahradila svoje posúdenie posúdením, ktoré vykonal NBO a odvolací orgán.

– Tvrdenia účastníkov konania k prvej časti prvého žalobného dôvodu

- 44 Žalobca tvrdí, že ukončenie zmluvy výpoveďou je v rozpore s článkom 7 rozhodnutia 2011/292 a jeho prílohy I, najmä bodu 20, so zákonom o bezpečnostných previerkach, zákonom o zriadení odvolacieho orgánu a príslušnými kráľovskými vykonávacími nariadeniami, ako aj so VVU.
- 45 Uvádza, že normotvorca tým, že stanovil v rámci konania o bezpečnostných previerkach odvolanie, nezáleží na tom, že podanie odvolania nemá odkladný účinok. Keďže v danom prípade môže byť rozhodnutie NBO zmenené v odvolacom konaní, Rada nemohla vykonať sporné rozhodnutie bez toho, aby si počkala na výsledok konania. Keďže v danom prípade žalobca dostal osvedčenie o bezpečnostnej previerke, výpoveď jeho zmluvy je podľa neho nezákonná, pretože nemá právny základ.
- 46 Žalobca dodáva, že článok 5 ods. 2 písm. b) VVU umožňuje inštitúcii ukončiť zmluvu výpoveďou danou zamestnancovi, ktorému nebolo vydané osvedčenie o bezpečnostnej previerke, ale neformuluje to ako povinnosť, ako to naopak tvrdí Rada.
- 47 Rada navrhuje zamietnuť prvú časť prvého žalobného dôvodu.

– Posúdenie Súdom pre verejnú službu

- 48 Súd pre verejnú službu na úvod pripomína, že podľa článku 35 ods. 1 písm. e) rokovacieho poriadku, musí žaloba obsahovať vysvetlenie dôvodov a skutkové a právne tvrdenia.
- 49 Na zaručenie právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je na to, aby bol žalobný dôvod prípustný, nevyhnutné, aby hlavné skutkové a právne okolnosti, o ktoré sa žalobca opiera, súvislým a zrozumiteľným spôsobom vyplývali z textu samotnej žaloby, aby si žalovaná strana mohla pripraviť svoju obhajobu a Súd mohol rozhodnúť o žalobe bez toho, aby potreboval ďalšie informácie (rozsudok Súdu pre verejnú službu z 10. novembra 2011, Merhzaoui/Rada, F-18/09, body 42 a 43).
- 50 Aj keď je pravda, že v rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu, žalobca vytýka Rade, že porušila článok 7 rozhodnutia 2011/292, zákon o bezpečnostných previerkach, zákon o zriadení odvolacieho orgánu a príslušné kráľovské vykonávacie nariadenia tým, že prijala sporné rozhodnutie, skutočnosťou zostáva, že tieto dôvody sa len jednoducho uvádzajú a nie sú podporené žiadnou argumentáciou, čo je v rozpore s pravidlom uvedeným v článku 35 ods. 1 písm. e) rokovacieho poriadku. Musia byť preto zamietnuté ako neprípustné.
- 51 Keďže žalobca neuvádza, akým spôsobom boli v danom prípade porušené ustanovenia bodu 20 prílohy I rozhodnutia 2011/292, dôvod týkajúci sa údajného porušenia týchto ustanovení je potrebné tiež zamietnuť ako nedôvodný. Je napokon potrebné konštatovať, že jediným cieľom týchto ustanovení je určiť právnu úpravu, ktorá sa uplatňuje na jednej strane na bezpečnostné previerky vykonávané členskými štátmi, vrátane opravných prostriedkov proti výsledkom takýchto previerok, to znamená platnú právnu úpravu v dotknutom členskom štáte a na strane druhej na opravné prostriedky proti rozhodnutiam menovacieho orgánu alebo OOUPZ, Generálneho sekretariátu, v danom prípade služobný poriadok.
- 52 V rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu zostáva teda posúdiť, ako to tvrdí žalobca, či bolo sporné rozhodnutie na jednej strane prijaté v rozpore s ustanoveniami článku 5 ods. 2 písm. b) VVU, ktoré stanovujú len možnosť a nie povinnosť pre OOUPZ vypovedať zmluvu zamestnanca v prípade, ak by mu na základe vykonaných previerok nebolo udelené osvedčenie o bezpečnostnej previerke a na strane druhej nemalo právny základ, keďže odvolací orgán nariadil NBO udeliť žalobcovi bezpečnostnú previerku so stupňom „secret UE/EU secret“.

- 53 Z článku 7 ods. 1 rozhodnutia 2011/292 predovšetkým vyplýva, že bezpečnosť pracovníkov je založená na opatreniach, ktoré spočívajú na tom, že prístup k utajovaným informáciám Únie je umožnený iba osobám, ktoré potrebujú mať k týmto informáciám prístup, ktorým bolo udelené osvedčenie o bezpečnostnej previerke zamestnancov Únie zodpovedajúceho stupňa, ak je to potrebné a ktorí boli informovaní o svojich povinnostiach.
- 54 Podľa článku 15 ods. 2 písm. c) rozhodnutia 2011/292, Generálny tajomník Rady je bezpečnostným orgánom Generálneho sekretariátu, a z titulu tejto funkciu udeľuje previerky personálnej bezpečnosti Únie úradníkom a iným zamestnancom podľa článku 7 ods. 3 tohto rozhodnutia, predtým, ako sa im udelí prístup k utajovaným informáciám „confidentiel UE/EU confidential“ alebo vyššieho stupňa utajenia.
- 55 Previerka personálnej bezpečnosti Únie, ktorá oprávňuje na prístup k utajovaným informáciám Únie je definovaná v prílohe A rozhodnutia 2011/292, ako „oprávnenie, ktoré udeľuje [menovací orgán] [Generálneho sekretariátu] v súlade s týmto rozhodnutím na základe bezpečnostnej previerky, ktorú vykonali príslušné orgány členského štátu a ktorá osvedčuje, že danej osobe, pokiaľ bolo rozhodnuté, že je potrebné aby prišla do styku s takýmito informáciami, môže byť povolený prístup [k utajovaným informáciám Únie] určeného stupňa utajenia [...] a to po stanovenú dobu; takáto osoba je „oprávnenou osobou“.
- 56 Z vyššie uvedených ustanovení teda vyplýva, že generálny tajomník Rady je ako jediný oprávnený rozhodnúť o udelení alebo zamietnutí previerky personálnej bezpečnosti personálu Generálneho sekretariátu.
- 57 Je pravda, že uplatnením prílohy I časti III bodu 5 rozhodnutia 2011/292 sú NBO alebo iné príslušné vnútroštátne orgány zodpovedné za zabezpečenie vykonávania bezpečnostných previerok svojich štátnych príslušníkov, keďže tieto orgány sú povolanejšie ako generálny tajomník Rady, pokiaľ ide o prístup k informáciám v rôznych členských štátoch.
- 58 Podľa prílohy I časti III bodu 19 písm. a) rozhodnutia 2011/292, keď je výsledkom bezpečnostného vyšetrovania ubezpečenie, že nie je známe nič, čo by spochybňovalo lojalitu, dôveryhodnosť a spoľahlivosť osoby, menovací orgán GSR môže udeliť tejto dotknutej osobe previerku personálnej bezpečnosti EÚ a do stanoveného dátumu jej povoliť prístup k utajovaným skutočnostiam EÚ do príslušného stupňa utajenia.
- 59 Zo znenia ustanovenia uvedeného v predchádzajúcom bode vyplýva, že pokiaľ ide o iných zamestnancov, menovací orgán alebo generálny sekretariát nie je viazaný závermi bezpečnostnej previerky vykonanej vnútroštátnymi orgánmi, ani závermi odvolacieho orgánu, a že aj keď je výsledok pre dotknutú osobu priaznivý, nie je povinný mu udeliť previerku personálnej bezpečnosti a má možnosť mu ju zamietnuť.
- 60 Vzhľadom na cieľ bezpečnostnej previerky, ktorým je, tak ako je to definované v článku 7 ods. 2 rozhodnutia 2011/292, určiť, či osoba pri zohľadnení jej lojality, dôveryhodnosti a spoľahlivosti môže byť oprávnená na prístup k utajovaným skutočnostiam EÚ, OUPZ mohol mať vzhľadom na negatívne informácie o žalobcovi, uvedené vo výsledku previerky, ktorú vykonal NBO a ktorú oznámil Rade listom zo 17. novembra 2011, pochybnosti najmä pokiaľ ide o neexistenciu rizika zraniteľnosti žalobcu a rozhodnúť, že nebolo dôvodné mu udeliť bezpečnostnú previerku, ktorú potreboval.
- 61 V danom prípade sa nenamieta, že žalobca na Generálnom sekretariáte zastával pozíciu, ktorá vyžadovala bezpečnostnú previerku. Po tom, čo preskúmal, pri uplatnení článku 5 ods. 3 VVU možnosť preradenia žalobcu na iné pracovné miesto, pre ktoré sa bezpečnostná previerka nevyžadovala a po tom, čo dospel k záveru, v správe z 11. januára 2012, ktorej obsah je uvedený v bode 27 tohto

rozsudku, že takéto preradenie nie je možné, OUPZ mohol, bez toho, aby porušil článok 5 ods. 2 písm. b) VVU zrušiť pracovnú zmluvu žalobcu výpoveďou po uplynutí štvormesačnej výpovednej doby v súlade s článkom 47 písm. c) bodom i) PZOZ.

62 Toto konštatovanie nie je vyvrátené tvrdením žalobcu, podľa ktorého odvolací orgán nariadil NBO udeliť bezpečnostnú previerku do stupňa „secret“, čo je podľa neho okolnosť, ktorá má za následok, že skončenie jeho zmluvy zmluvného zamestnanca výpoveďou nemá právny základ.

63 Zo znenia prílohy I časti III bodu 20 rozhodnutia 2011/292 vyplýva, že na bezpečnostnú previerku a získané výsledky sa vzťahujú príslušné zákony a iné právne predpisy, ktoré sú platné v dotknutom členskom štáte, vrátane tých, ktoré sa týkajú odvolania. V belgickom práve článok 11 prvý odsek zákona o zriadení odvolacieho orgánu stanovuje, že tento orgán môže, ak sa po vypočutí žalobcu alebo jeho advokáta domnieva, že dôvody uvedené na podporu rozhodnutia o zamietnutí bezpečnostnej previerky nie sú dôvodné a primerané, požadovať od národného bezpečnostného orgánu udelenie bezpečnostnej previerky.

64 V danom prípade, NBO udelil žalobcovi bezpečnostnú previerku do stupňa „secret“ v nadväznosti na rozhodnutie odvolacieho orgánu na základe zákona o bezpečnostných previerkach a táto previerka platí pre prístup k informáciám, ktoré spadajú do pôsobnosti tohto zákona, ako aj pre prístup k utajovaným informáciám EÚ, pokiaľ ide o zamestnancov členských štátov uvedených v článku 14 ods. 3 rozhodnutia 2011/292.

65 Ako však z bodov 56 a 59 tohto rozsudku vyplýva, pokiaľ ide o prístup zamestnancov Generálneho sekretariátu k utajovaným informáciám EÚ, menovací orgán alebo OUPZ sú jediní oprávnení rozhodnúť, pokiaľ ide o iných zamestnancov, na základe bezpečnostnej previerky vykonanej vnútroštátnymi orgánmi, o udelení alebo zamietnutí previerky personálnej bezpečnosti, bez toho aby boli viazaní závermi takejto previerky, v danom prípade závermi odvolacieho orgánu.

66 Je preto potrebné zamietnuť prvú časť prvého žalobného dôvodu.

– Tvrdenia žalobcu týkajúce sa druhej časti prvého žalobného dôvodu

67 Žalobca uvádza, že Rada sa snaží nahradiť svoje posúdenie posúdením vykonaným NBO a odvolacím orgánom, pričom používa pojem „vzťah dôvery“. Týmto však podľa žalobcu prekročila svoju právomoc. Odvolací orgán zistil, že NBO sa dopustil chyby, keďže žalobca nedlžil žiadnu sumu a keďže žalobca po predložení svojho výpisu z registra trestov preukázal, že závery NBO boli nepresné. Keďže žalobcovi bola udelená bezpečnostná previerka, Rada by mala rešpektovať toto rozhodnutie.

– Posúdenie Súdom pre verejnú službu

68 Vo vzťahu k tomu je potrebné konštatovať, na jednej strane, že cieľom previerky personálnej bezpečnosti je určiť, či osoba pri zohľadnení jej lojality, dôveryhodnosti a spoľahlivosti môže byť oprávnená na prístup k utajovaným skutočnostiam EÚ, a na strane druhej, že zoznam kritérií, na ktoré je potrebné pri previerke prihliadnuť, uvedený v prílohe I časti III bode 8 rozhodnutia 2011/292 nie je taxatívny. Ku kritériám, ktoré je možné zobrať tiež do úvahy, sa okrem kritérií vymenovaných v bode 8 písm. a) až k) pridávajú v bodoch 9 finančná situácia a zdravotný stav dotknutej osoby a v bode 10 charakter, konanie a okolnosti manžela/manželky, druhu/družky alebo blízkeho rodinného príslušníka.

69 Súd pre verejnú službu uvádza, že Rada pri prijímaní sporného rozhodnutia nemala k dispozícii závery NBO a vzhľadom na negatívne informácie o žalobcovi, na ktoré poukazovala bezpečnostná previerka, nebola preukázaná neexistencia rizika zraniteľnosti žalobcu. Preto, ako to vyplýva z bodu 61 tohto rozsudku, OUPZ mohol v januári 2012 zamietnuť udeliť žalobcovi bezpečnostnú previerku zamestnancov EÚ a skončiť jeho zmluvu výpoveďou.

- 70 Vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho orgánu z 8. marca 2012, Rada v rámci sťažnosti žalobcu opätovne preskúmala možnosť udeliť mu bezpečnostnú previerku zamestnancov EÚ a na tento účel zorganizovala stretnutie 24. mája 2012 za účasti žalobcu a jeho advokáta a od advokáta si vyžiadala kópiu dokumentov predložených odvolacieho orgánu. Advokát najskôr súhlasil s predložením týchto dokumentov, potom ich však odmietol poskytnúť z dôvodu, že sú dôverné a že sa týkajú súkromného života jeho klienta.
- 71 Aj keď je pravda, že odvolací orgán zmenil rozhodnutie NBO v prospech žalobcu, nič to nemení na skutočnosti, že konečné konštatovanie, ku ktorému tento orgán dospel, konkrétne, že „polícia preverovala dotknutú osobu v súvislosti so skutkami spáchanými v minulosti, dotknutá osoba nebola za tieto skutky nikdy stíhaná a že dotknutá osoba nedlhuje žiadne veľké sumy, ktoré by ju mohli kompromitovať“, treba posudzovať v súvislosti s inými menej pozitívnymi závermi, ktoré sú uvedené v tom istom rozhodnutí, podľa ktorých „[žalobca] nepopiera, že má nejaké dlhy“ alebo „[v] spise, ktorý sa týka najzávažnejších skutkov, federálna polícia sama dospela v zápisnici k záveru, že oznámené skutky, týkajúce sa [žalobcu] sa nepreukázali a že žalobca zohrával len vedľajšiu úlohu“.
- 72 Na pojednávaní sa ukázalo, že záver, na ktorého základe hral žalobca len „vedľajšiu úlohu“ vo vzťahu k najzávažnejším skutkom, uvedeným v rozhodnutí NBO, Rada vykladala tak, že žalobca sa podieľal na týchto najzávažnejších skutkoch, hoci len zanedbateľným spôsobom, dokonca tak, že sa zdržiaval v pochybnej spoločnosti, čo predstavuje okolnosti, ktoré samé o sebe odôvodňujú, vzhľadom na povinnosť obozretnosti, ktorú má Rada, zamietnutie bezpečnostnej previerky. Žalobca naopak vyhlásil, že tento záver, poukazuje iba na to, že ho federálna polícia vypočula ako svedka vo vyšetrovaní vedenom proti tretím osobám a že zo zápisníc z tohto vypočutia nijakým spôsobom nevyplýva, že sa akýmkoľvek spôsobom podieľal na skutkoch v ktorých sa viedlo trestné stíhanie.
- 73 Vzhľadom na informáciu, ktorú poskytol žalobca, ktorá nebola v spise, Súd pre verejnú službu na jednej strane vyzval Radu, či je ochotná prehodnotiť sporné rozhodnutie vzhľadom na zápisnice z vyššie uvedených vypočutí, predložené odvolaciemu orgánu a ktoré mal žalobca poslať Rade, ku ktorým by inak nemala prístup. Na druhej strane, Súd pre verejnú službu vyzval žalobcu, či je pripravený poskytnúť tieto zápisnice Rade, čo on odmietol urobiť v máji 2012. Rada na výzvu odpovedala kladne, pričom žalobca opätovne odmietol výzvu vyhovieť a uviedol, že nemá záujem vrátiť sa na svoje pôvodné pracovné miesto na Rade a že svojou žalobou sa domáha iba náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy.
- 74 Za týchto podmienok je potrebné konštatovať, že vzhľadom na dokumenty, ktoré mal k dispozícii a na postoj žalobcu, ktorý bol jedinou osobou, ktorá mohla poskytnúť Rade dokumenty predložené odvolaciemu orgánu, OUPZ Generálneho sekretariátu konal v rámci svojich právomocí a neprisvojil si právomoci odvolacieho orgánu tým, že rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti nezmenil sporné rozhodnutie.
- 75 Z tohto vyplýva, že druhú časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť, v dôsledku čoho sa musí zamietnuť aj prvý žalobný dôvod ako celok.

O druhom žalobnom dôvode založenom na neexistencii odôvodnenia aktu spôsobujúceho ujmu

– Tvrdenia účastníkov konania

- 76 Žalobca tvrdí, že sporné rozhodnutie nie je odôvodnené a neodkazuje na žiadny dokument, ktorý by umožnil pochopiť dôvod výpovede zmluvy. Rada týmto konaním podľa neho porušila povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, ktorú jej ukladá článok 41 Charty základných práv Európskej únie.
- 77 Rada navrhuje zamietnuť tento žalobný dôvod.

– Posúdenie Súdom pre verejnú službu

- 78 Pokiaľ ide o povinnosť odôvodniť rozhodnutia spôsobujúce ujmu, Súd pre verejnú službu pripomína, že medzi záruky dané právom Únie v administratívnych konaniach patrí najmä zásada riadnej správy vecí verejných uvedená v článku 41 Charty. Tento článok konkrétnejšie obsahuje „povinnosť správneho orgánu odôvodniť svoje rozhodnutia“ (rozsudok Súdu pre verejnú službu z 11. júla 2013, Tzirani/Komisía, F-46/11, bod 136 a tam citovaná judikatúra).
- 79 Okrem toho, povinnosť odôvodnenia rozhodnutia predstavuje základnú zásadu práva Únie, od ktorej sa možno odchyliť iba v prípade naliehavých dôvodov (rozsudok Tzirani/Komisía, už citovaný, bod 137 a tam citovaná judikatúra).
- 80 Podľa ustálenej judikatúry, odôvodnenie zakotvené v článku 296 ZFEÚ má jasne a jednoznačne uviesť úvahy autora aktu (rozsudok Tzirani/Komisía, už citovaný, bod 138 a tam citovaná judikatúra).
- 81 Povinnosť odôvodniť akt spôsobujúci ujmu, ako ju stanovuje článok 25 druhý odsek služobného poriadku, má za cieľ na jednej strane poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje o tom, či je rozhodnutie dobre odôvodnené alebo či trpí vadami umožňujúcimi napadnúť jeho zákonnosť na súde, a na druhej strane umožniť súdu vykonať preskúmanie zákonnosti tohto aktu. Odôvodnenie preto v zásade musí byť oznámené dotknutej osobe v rovnakom čase ako akt, ktorý jej spôsobuje ujmu, pričom jeho absenciu nemožno napraviť tým, že sa dotknutá osoba dozvie dôvody aktu v konaní pred súdom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu zo 7. decembra 2011, HTTS/Rada, T-562/10, bod 32).
- 82 Žiadny naliehavý dôvod neumožňuje vylúčiť dočasných zamestnancov z ochrany proti bezdôvodnému prepusteniu, najmä ak uzavreli pracovnú zmluvu na dobu neurčitú alebo, v prípade, že uzavreli pracovnú zmluvu na dobu určitú, ak boli prepustení pred uplynutím doby, na ktorú bola táto pracovná zmluva uzavretá. Na zabezpečenie dostatočnej ochrany v tomto zmysle je potrebné jednak umožniť dotknutým osobám, aby sa ubezpečili, či boli ich oprávnené záujmy rešpektované alebo porušené, ako aj zvážiť možnosť obrátiť sa na súd a na druhej strane je potrebné umožniť súdu vykonávať súdne preskúmanie, z čoho vyplýva, že je potrebné uznať, že príslušný orgán má povinnosť odôvodnenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu pre verejnú službu z 24. apríla 2008, Longinidis/Cedefop, F-74/06, bod 49).
- 83 Z judikatúry tiež vyplýva, že rozsah povinnosti odôvodnenia sa má posúdiť v závislosti od konkrétnych okolností, najmä v závislosti od obsahu aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý môže mať osoba, ktorej je akt určený, na získaní vysvetlenia. Na to, aby bolo možné posúdiť, či je odôvodnenie dostatočné, je potrebné osadiť ho do kontextu, v ktorom bol napadnutý akt prijatý (rozsudok Longinidis/Cedefop, už citovaný, bod 50 a tam citovaná judikatúra).
- 84 Pri prepustení zamestnanca, s ktorým bola uzavretá pracovná zmluva na dobu neurčitú, sa venuje osobitná pozornosť tomu, aby boli dôvody, na ktorých sa takéto opatrenie zakladá, vo všeobecnosti uvedené jasne a písomne, a to najlepšie v samotnom texte daného rozhodnutia. Práve tento samotný akt, ktorého zákonnosť sa posudzuje ku dňu, kedy bol prijatý, totiž predstavuje rozhodnutie inštitúcie. Povinnosť uviesť dôvody prepustenia sa však môže považovať za dodržanú aj v prípade, ak bola dotknutá osoba riadne oboznámená na pohovoroch s jej nadriadeným o týchto dôvodoch a ak bolo rozhodnutie orgánu oprávneného uzatvárať pracovné zmluvy prijaté krátko po uskutočnení týchto pohovorov. Uvedený orgán môže takisto v prípade potreby toto odôvodnenie doplniť v štádiu vyjadrenia sa k sťažnosti, ktorú podala dotknutá osoba (rozsudok Longinidis/Cedefop, už citovaný, bod 51).
- 85 V tomto prípade je potrebné uviesť po prvé, že sporné rozhodnutie je založené na ustanoveniach článku 5 ods. 2 písm. b) VVU, ktoré stanovujú pre OUPZ možnosť vypovedať zmluvu zamestnanca v prípade, keď mu po vyšetrovaní nebola udelená bezpečnostná previerka; po druhé, že žalobca bol

oboznámený s negatívnym výsledkom bezpečnostného vyšetrovania, ktoré viedol NBO o jeho osobe, keďže 8. decembra 2011 namietal závery tohto vyšetrovania pred odvolacím orgánom; a po tretie, na jednej strane, žalobca 5. decembra 2011 absolvoval stretnutia najskôr s bezpečnostným pracovníkom Rady a neskôr so svojim vedúcim sekcie, ktorý ho informoval o tom, že bude preradený na pracovné miesto, ktoré si vyžaduje bezpečnostnú previerku nižšieho stupňa, a na druhej strane, 16. januára 2012 absolvoval stretnutie s vedúcim sekcie „Pracovnoprávne nároky úradníkov a ostatných zamestnancov“, na ktorom mu tento odovzdal výpoveď zmluvy. Žalobca teda nemohol pochybovať o dôvodoch, ktoré viedli OOUPZ Generálneho sekretariátu k prijatiu sporného rozhodnutia.

- 86 Obsah listu, ktorý žalobca adresoval Rade 17. januára 2012, potvrdzuje toto konštatovanie. V tomto liste vyčíta inštitúcii, že zmluvu vypovedala bez toho, aby počkala na výsledok konania pred odvolacím orgánom. Rada na tento list odpovedala listom z 26. januára 2012, v ktorom odmietla tvrdenia žalobcu.
- 87 Nakoniec, odpoveď na sťažnosť, v ktorej Rada opätovne prehodnotila sporné rozhodnutie a to nielen s ohľadom na závery NBO, ale aj vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho orgánu, umožnila žalobcovi posúdiť dôvodnosť tohto rozhodnutia a možnosť podať žalobu na Súd pre verejnú službu.
- 88 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhý žalobný dôvod je nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obranu, nerešpektovaní kontradiktórnosti konania a práva byť vopred vypočutý

– Tvrdenia účastníkov konania

- 89 Žalobca tvrdí, že bolo porušené jeho právo byť vypočutý podľa článku 41 ods. 2 Charty, keďže nebol vypočutý pred 12. januárom 2012, keď bolo prijaté sporné rozhodnutie.
- 90 Rada navrhuje tento žalobný dôvod zamietnuť. Podľa nej bol žalobca vypočutý opakovane svojimi nadriadenými, predtým ako mu bola doručená výpoveď zmluvy. Rada uvádza stretnutia žalobcu s bezpečnostným pracovníkom Rady a s jeho vedúcim sekcie z 5. decembra 2011, ako aj stretnutie s vedúcim sekcie „Pracovnoprávne nároky úradníkov a ostatných zamestnancov“ zo 16. januára 2012.

– Posúdenie Súdom pre verejnú službu

- 91 Podľa ustálenej judikatúry dodržiavanie práva byť vypočutý je vo všetkých konaniach začatých proti osobe, ktoré môžu vyústiť do opatrenia negatívne ovplyvňujúceho uvedenú osobu, základnou zásadou práva Únie, ktorá musí byť zaručená dokonca aj vtedy, keď neexistujú žiadne pravidlá upravujúce predmetné konanie. Uvedená zásada, ktorá zodpovedá požiadavkám na riadnu správu vecí verejných, vyžaduje, aby dotknutá osoba mohla účinne vyjadriť svoje stanovisko ku skutočnostiam, ktoré jej môžu byť vytýkané v akte, ktorý má byť prijatý (rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. marca 2005, Vlachaki/Komisia, T-277/03, bod 64).
- 92 V danom prípade Rada nepreukázala, napríklad prostredníctvom listu, ktorým nadriadený predvoláva žalobcu, že žalobca bol vypočutý pred prijatím sporného rozhodnutia.
- 93 Žalobca naopak predložil list NBO zo 17. novembra 2011 adresovaný bezpečnostnému pracovníkovi Rady na vloženie do spisu, čo predstavuje indíciu, že bol informovaný včas o rozhodnutí NBO a že sa teda mohol účinne vyjadriť pred prijatím sporného rozhodnutia.
- 94 V tomto liste na jednej strane je adresát požiadavý, aby informoval dotknutú osobu, po prvé o rozhodnutí NBO, po druhé o možnosti podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok a po tretie, zaslať jedno podpísané a datované vyhotovenie listu NBO. Je zjavné, že k tejto komunikácii

došlo, pretože Rada v odpovedi na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, o ktorých rozhodol Súd pre verejnú službu, priložila do spisu kópiu uvedeného listu podpísanú žalobcom 5. decembra 2011 rukou dopísaným dôvetkom „s obsahom sa oboznámil“ a že žalobca podal 8. decembra 2011 opravný prostriedok na odvolací orgán.

- 95 Na strane druhej, žalobca mohol na základe prílohy I časti III bodu 19 písm. b) rozhodnutia 2011/292, požiadať, aby ho OOUPZ vypočul. Rada vo svojich listoch potvrdila, že túto informáciu mu bezpečnostný pracovník poskytol, keď mu 5. decembra 2011 oznámil závery z vyšetrovania NBO. Bezpečnostný pracovník túto skutočnosť potvrdil na pojednávaní v odpovedi na otázky Súdu pre verejnú službu. Žalobca vo svojej písomnej odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, o ktorých rozhodol Súd pre verejnú službu, uviedol, že nemal čas požiadať o vypočutie, predtým ako mu bola daná výpoveď zmluvy a na pojednávaní uviedol, že vzhľadom na závery vyšetrovania NBO sa radšej sústredil na odvolanie pred odvolacím orgánom, domnievajúc sa, že ak rozhodnutie NBO bude zmenené, Rada bude povinná zmeniť rozhodnutie o vypovedaní zmluvy.
- 96 Keďže OOUPZ preskúmal sporné rozhodnutie na základe rozhodnutia odvolacieho orgánu, je potrebné následne overiť, či právo žalobcu na obranu bolo dodržané pred prijatím rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti.
- 97 Ako vyplýva z bodu 32 tohto rozsudku, na Rade sa konalo stretnutie za prítomnosti žalobcu a jeho advokáta, s cieľom preskúmať sťažnosť žalobcu a to ako sa o nej rozhodne, a listom z 11. júna 2012 bolo žalobcovi umožnené predložiť Rade zápisnice z rôznych súdnych spisov citovaných v rozhodnutí NBO, ako aj zápisnicu federálnej polície, ktoré predložil odvolaciemu orgánu. Tieto zápisnice umožňovali preukázať, že tak, ako to tvrdil na pojednávaní, bol vypočutý len ako svedok a osobne sa nepodieľal na najzávažnejších skutkoch uvedených v záveroch vyšetrovania vedeného NBO. Je preukázané, že žalobca najskôr súhlasil s predložením týchto dokumentov Rade, a potom ich odmietol predložiť.
- 98 Takéto správanie žalobcu počas preskúmania Radou jeho sťažnosti z 30. marca 2012, ktorou sa domáha zrušenia sporného rozhodnutia vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho orgánu z 8. marca 2012, ktoré zmenilo rozhodnutie NBO, sa javí ako nezlučiteľné so základnou povinnosťou lojality a spolupráce s inštitúciou, ktorá ho zamestnáva, čo je povinnosťou každého úradníka podľa článku 11 služobného poriadku, ktorý sa obdobne uplatňuje na zmluvných zamestnancov podľa článku 81 PZOZ. Táto povinnosť lojality a spolupráce sa vzťahuje nielen na vykonávanie jednotlivých úloh zverených zamestnancovi, ale vzťahuje sa celkovo tiež na vzťahy medzi ním a inštitúciou, pre ktorú pracuje (pozri v tomto zmysle, rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. novembra 1991, Williams/Dvor audítorov, T-146/89, bod 72).
- 99 Súd pre verejnú službu teda konštatuje, že aj keď Rada nezorganizovala stretnutie medzi OOUPZ a žalobcom, zamerané výlučne na to, aby sa žalobca vyjadril k plánovanej výpovedi jeho zmluvy a pred prijatím sporného rozhodnutia, okolnosti, za ktorých bolo prijaté a oznámené uvedené rozhodnutie ako aj konanie, ktoré viedla Rada na základe sťažnosti, pri preskúmaní ktorej OOUPZ preskúmal na základe nových právnych a skutkových okolností sporné rozhodnutie, umožnili žalobcovi účelne sa vyjadriť ku skutočnostiam, ktoré boli namierené proti nemu.
- 100 Tretí žalobný dôvod je preto potrebné zamietnuť.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení

– Tvrdenia účastníkov konania

- 101 Na podporu tohto žalobného dôvodu žalobca uvádza, že Rada sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď vypovedala zmluvu bez toho, aby zohľadnila prípadnú zmenu rozhodnutia NBO. Rada mala zachovať žalobcov pracovnoprávny vzťah až do výsledku konania pred odvolacím orgánom. Okrem toho sa podľa žalobcu Rada dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď považovala výpoveď za nutné riešenie, pričom podľa článku 5 ods. 2 písm. b) VVU je výpoveď iba jednou z možností, ktorú mala.
- 102 Rada navrhuje zamietnuť žalobný dôvod.

– Posúdenie Súdom pre verejnú službu

- 103 Z článku 47 písm. c) PZOZ, ktorý sa analogicky uplatňuje na zmluvných zamestnancov podľa článku 119 PZOZ, vyplýva, že výpoveď zmluvy na dobu neurčitú spadá do voľnej úvahy príslušného orgánu, pokiaľ sa dodrží výpovedná doba podľa zmluvy a pokiaľ je výpoveď daná v súlade s ustanoveniami tohto článku. Súd pre verejnú službu môže preskúmať opodstatnenosť takéhoto posúdenia iba vtedy, ak sa preukáže že došlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu alebo k zneužitiu právomocí (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. júla 1997, B/Parlament, T-123/95, bod 70).
- 104 Prináleží teda Súdu pre verejnú službu, aby v rámci žalobných dôvodov uvedených žalobcom overil, či sa Rada nedopustila zjavného pochybenia pri posúdení skutočností, ktoré zohľadnila pri prijatí napadnutého rozhodnutia. Preukázanie, za situácie, aká existuje v prejednávanej spore, keď je administratívne priznaná široká miera voľnej úvahy, že sa administratíva dopustila pri posúdení skutkového stavu zjavného pochybenia, ktoré by mohlo odôvodňovať zrušenie rozhodnutia prijatého na základe tohto posúdenia, však predpokladá, že dôkazné prostriedky, ktoré musí predložiť žalobca, sú dostatočné na to, aby sa posúdenie zohľadnené administratívou stalo neprijateľným (rozsudok Súdu pre verejnú službu z 19. februára 2013, BB/Komisia, F-17/11, bod 60).
- 105 Pokiaľ ide o definíciu pojmu zjavne nesprávne posúdenie, kedy OUPZ disponuje voľnou úvahou, Súd pre verejnú službu už spresnil, že posúdenie je zjavne nesprávne, ak je ľahko spozorovateľné a môže byť so samozrejmosťou odhalené (rozsudok Súdu pre verejnú službu z 24. marca 2011, Canga Fano/Rada, F-104/09, bod 35). To či sporné rozhodnutie obsahuje zjavne nesprávne posúdenie, je potrebné skúmať vzhľadom na túto definíciu.
- 106 V tejto súvislosti Súd pre verejnú službu konštatuje, po prvé, že vzhľadom na závery konania vedeného NBO žalobca nemohol ďalej zotrvať na svojej pracovnej pozícii. Po druhé zo správy, ktorej obsah je uvedený v bode 27 tohto rozsudku, z 11. januára 2012 vyplýva, že preradenie žalobcu na iné pracovné miesto sa ukázalo ako nemožné. Po tretie, zo znenia článku 12 ods. 7 zákona o zriadení odvolacieho orgánu vyplýva, že konanie na odvolacom orgáne nemá odkladný účinok. Po štvrté, keďže generálny tajomník Rady nebol viazaný závermi vyšetrovania vedeného NBO, nemohol byť viazaný ani rozhodnutím odvolacieho orgánu, ktorého rozhodnutia sú záväzné len v rozsahu pôsobnosti zákona o bezpečnostných previerkach a nemôžu spochybniť zákonnosť sporného rozhodnutia. Za týchto podmienok sa Rada nedopustila zjavného nesprávneho posúdenia, keď rozhodla o vykonaní sporného rozhodnutia bez toho, aby čakala na výsledok odvolacieho konania.
- 107 Je potrebné dodať, že tvrdenie žalobcu, podľa ktorého sa Rada dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď považovala výpoveď za nutné riešenie, podľa článku 5 ods. 2 písm. b) VVU, je postavené na nesprávnom pochopení spisového materiálu. OUPZ na jednej strane, predtým ako vypovedal zmluvu žalobcu preskúmal, či žalobca môže byť preradený na iné pracovné miesto, kde sa nevyžaduje previerka

personálnej bezpečnosti Únie. Na strane druhej, OOUPZ vzhľadom na závery odvolacieho orgánu, predvolal žalobcu na stretnutie v máji 2012, kde mu za prítomnosti jeho advokáta umožnil preukázať, že pre neho nepriaznivé informácie, ktoré vyšli najavo počas vyšetrovania NBO nie sú podložené.

108 Z toho vyplýva, že štvrtý žalobný dôvod musí byť takisto zamietnutý.

O piatom žalobnom dôvode založenom na neprimeranosti prepustenia a nerešpektovaní povinnosti OOUPZ preskúmať prípadné preradenie alebo ponechanie na pôvodnom mieste

– Tvrdenia účastníkov konania

109 Žalobca tvrdí, že jeho posledná hodnotiacia správa uvádza, že má vynikajúci profesijný profil, vzhľadom na to, že patrí medzi najlepších zamestnancov obsluhujúcich v zasadacích miestnostiach, pričom všetkých trinásť hodnotiacich kritérií bolo vyhodnotených ako „dobré“ alebo „veľmi dobré“, ako aj vzhľadom na jeho jazykové znalosti.

110 Vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho orgánu, ktorý nariadil NBO udeliť žalobcovi bezpečnostnú previerku, mala Rada prehodnotiť sporné rozhodnutie, pretože žalobca spĺňa všetky predpoklady, aby zotrval na svojom mieste, alebo aspoň aby bol opätovne zaradený na svoje pôvodné pracovné miesto „Doručovateľ“, keďže toto pracovné miesto nevyžaduje bezpečnostnú previerku a nevyžaduje ani dodržiavanie bezpečnostných postupov.

111 Rada navrhuje zamietnuť žalobný dôvod.

– Posúdenie Súdom pre verejnú službu

112 Treba ešte pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry povinnosť starostlivosti, ako aj zásada riadnej správy vecí verejných znamenajú najmä to, že pri rozhodovaní o situácii úradníka alebo zamestnanca, a to dokonca aj v rámci výkonu širokej miery voľnej úvahy, príslušný orgán zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré môžu ovplyvniť jeho rozhodnutie; pritom je povinný zohľadniť nielen záujem služby, ale aj záujem dotknutého úradníka alebo zamestnanca. Práve vzhľadom na rozsah voľnej úvahy, ktorou disponujú inštitúcie pri posudzovaní záujmu služby, sa preskúmanie súdom Únie musí obmedzovať na otázku, či príslušný orgán nevybočil z primeraných medzí a nepoužil svoju voľnú úvahu nesprávne (rozsudok Súdu pre verejnú službu z 13. júna 2012, Macchia/Komisia, F-63/11, bod 50 a tam citovaná judikatúra, rozsudok je predmetom odvolania na Všeobecnom súde Európskej únie, vec T-368/12 P).

113 Pokiaľ ide o rozhodnutie, či bolo alebo nebolo dôvodné dať žalobcovi výpoveď, OOUPZ bol povinný preskúmať nielen zjavný záujem žalobcu na pokračovaní pracovnoprávneho vzťahu s inštitúciou, ale tiež záujmy služby, ktoré boli stanovené potrebami Rady, ktorá je zodpovedná za správu utajovaných informácií Únie, za to, že si overí lojalitu, dôveryhodnosť a spoľahlivosť svojich zamestnancov.

114 Pokiaľ ide o vyváženie záujmov o ktoré ide v dotknutom prípade, zo správy z 11. januára 2012, ktorej obsah je uvedený v bode 27 tohto rozsudku, vyplýva, že generálny tajomník Rady v súlade s článkom 5 ods. 3 VVU preskúmal možnosť preradenia žalobcu na iné pracovné miesto. Žalobca napriek tomu nebol preradený na základe svojho profesijného profilu, výberového konania, nepriaznivých informácií, ktoré vyšli najavo počas vyšetrovania NBO a na povinnosti generálneho tajomníka Rady prijať preventívne opatrenia v oblasti bezpečnosti.

- 115 Nie je možné súhlasiť so žalobcovým výkladom listu z 11. januára 2012, podľa ktorého, vzhľadom na poslednú hodnotiacu správu, jeho profil je primeraný na to, aby naďalej vykonával funkciu zamestnanca obsluhujúceho v zasadacích miestnostiach alebo aspoň predchádzajúcu funkciu doručovateľa.
- 116 Pokiaľ ide o možnosť ponechať žalobcu na jeho pracovnom mieste alebo ho opätovne zaradiť na jeho predchádzajúce miesta, z článku 7 ods. 3 rozhodnutia 2011/292 v spojení s oznámením zamestnancom č. 58/09, ktorého obsah je na účely tohto konania prebratý v bode 20 tohto rozsudku, vzhľadom na ich pracovné zaradenie všetci zamestnanci obsluhujúci v zasadacích miestnostiach Generálneho sekretariátu môžu prísť do styku s utajovanými informáciami Únie stupňa „[confidentiel UE/EU confidential]“ alebo „[secret UE/EU secret]“ a musia mať preto bezpečnostnú previerku. Keďže žalobca nemal bezpečnostnú previerku, nemohol vykonávať úlohy na vykonávanie ktorých bol zamestnaný v roku 2007 a ktoré boli rovnakej povahy ako tie, ktoré vykonával pred výpoveďou zmluvy, a to ku spokojnosti svojich nadriadených, ako to vyplýva z poslednej hodnotiacej správy.
- 117 Pokiaľ ide o možnosť preradiť žalobcu na iné pracovné miesto, OOUPZ musel pred prijatím sporného rozhodnutia vziať do úvahy nároky, ktoré kladie pracovné miesto na žalobcovu kvalifikáciu a schopnosti. Keďže žalobca bol zamestnaný na základe výberového konania pre zmluvných zamestnancov na miesto doručovateľa pre vykonávanie manuálnych alebo podporných administratívnych služobných povinností vo funkčnej skupine I, mohol byť preradený iba na pracovné miesto rovnakého druhu, ktorým by podľa článku 8 VVU bolo len miesto, ktoré nebolo uvedené v pláne pracovných miest. Z oznámenia zamestnancom č. 58/09 však vyplýva, že na výkon úloh vyplývajúcich z pracovných miest rovnakého druhu musia mať zamestnanci bezpečnostnú previerku najmenej do stupňa „[confidentiel UE/EU confidential]“.
- 118 Neobstoí ani tvrdenie žalobcu, že napriek tomu, že nemal previerku personálnej bezpečnosti Únie, mohol tak ako ostatní kolegovia zastávať pracovné miesto doručovateľa. Je pravda, že na pojednávaní Rada uviedla, že medzi 120 osobami, ktoré pracujú v oddelení administratívnych zriadení, z ktorých 88 je zamestnaných ako doručovateľ, traja nemajú bezpečnostnú previerku. To však nič nemení na skutočnosti, že z údajov poskytnutých vedúcim sekcie žalobcu vyplýva, že tieto tri osoby, ktoré spadajú pod výnimku udelenú generálnym tajomníkom Rady preukázali, že sú dôveryhodné, sú pred dôchodkom a sú pridelené na miesta, kde neprichádzajú do styku s dôvernými údajmi a sú vylúčené z rotácie. Rada dodala, že každopádne, na dotknutom oddelení nepracuje žiadny zmluvný zamestnanec, ktorý by nemal bezpečnostnú previerku.
- 119 Pokiaľ ide o zohľadnenie dôvodov, ktoré viedli OOUPZ k zamietnutiu udeliť žalobcovi previerku personálnej bezpečnosti Únie, stačí konštatovať, že okolnosti, ktoré odôvodnili rozhodnutie NBO, mohli vzhľadom na povinnosť obozretnosti, ktorú má Rada, legitímne odôvodniť obavy OOUPZ týkajúce sa možného rizika zraniteľnosti žalobcu.
- 120 Neobstoí ani výklad žalobcu, podľa ktorého boli nepriaznivé informácie, uvedené v záveroch vyšetrovania vedeného NBO, spochybnené odvolacím orgánom.
- 121 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že vzhľadom na to, že Rada nemala k dispozícii kópiu zápisníc z vypočúvaní predložených odvolaciemu orgánu, odôvodnenie odvolacieho orgánu z 8. marca 2012 nerozptýlilo pochybnosti, ktoré v Rade vyvolali závery rozhodnutia NBO, pokiaľ ide o možnú zraniteľnosť žalobcu.
- 122 Za týchto podmienok, aj keď odvolací orgán nariadil NBO udeliť žalobcovi bezpečnostnú previerku do stupňa „secret“, OOUPZ mohol bez toho, aby porušil povinnosti, ktoré má ako zamestnávateľ voči žalobcovi, rozhodnúť na jednej strane, že žalobca nie je oprávnený mať prístup k utajovaným informáciám Únie, na strane druhej, keďže neexistovalo pracovné miesto, na ktoré ho mohol preradiť, vypovedať jeho zmluvu a vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho orgánu zamietnuť sťažnosť proti spornému rozhodnutiu.

- 123 Je teda potrebné zamietnuť aj piaty žalobný dôvod, a následne aj celý prvý návrh, ktorým sa domáha zrušenia sporného rozhodnutia a v prípade potreby zrušenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti.

O druhom a treťom návrhu, ktorým sa žalobca domáha náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy

Tvrdenia účastníkov konania

- 124 Žalobca tvrdí, že majetková ujma, ktorú mu spôsobilo sporné rozhodnutie, by mohla Rada nahradiť poukázaním sumy 160 181,85 eura spolu s úrokmi, pokiaľ sa v konaní nerozhodne o zvýšení alebo znížení tejto sumy.
- 125 Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, žalobca sa domnieva, že samotné zrušenie sporného rozhodnutia nestačí na náhradu spôsobenej ujmy a domáha sa, aby bola Rada zaviazaná na zaplatenie sumy 25 000 eur *ex aequo et bono*, pokiaľ sa v konaní nerozhodne o zvýšení alebo znížení tejto sumy.
- 126 Rada navrhuje zamietnuť návrhy na náhradu škody.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

- 127 Podľa ustálenej judikatúry, ak ujma, na ktorú žalobca poukazuje, bola spôsobená prijatím rozhodnutia, ktoré sa navrhuje zrušiť, zamietnutie tohto návrhu na zrušenie má spravidla za následok zamietnutie návrhu na náhradu škody, keďže tento návrh je úzko spätý s návrhom na zrušenie (rozsudok Súdu pre verejnú službu z 29. septembra 2011, Heath/ECB, F-121/10, bod 129).
- 128 Naopak, ak ujma nebola spôsobená prijatím rozhodnutia alebo keď návrh na zrušenie nebol zamietnutý, na to aby bol správny orgán braný na zodpovednosť, musí žalobca preukázať existenciu nezrovnalosti, skutočnú škodu a príčinnú súvislosť medzi správaním a spôsobenou ujmu. Vzhľadom na to, že tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, skutočnosť, že jedna z nich nie je splnená, postačuje na zamietnutie žaloby o náhradu škody (rozsudok BB/Komisia, už citovaný, bod 82 a tam citovaná judikatúra).
- 129 V danom prípade treba uviesť, že majetková a nemajetková ujma, na ktorú poukazuje žalobca, boli spôsobené rozhodovacou činnosťou Rady, ktorá vypovedala žalobcovu zmluvu na dobu neurčitú. Keďže však návrh na zrušenie sporného rozhodnutia bol zamietnutý bez toho aby Súd pre verejnú službu konštatoval nezrovnalosti v rozhodovacej činnosti OUPZ, je potrebné zamietnuť návrh žalobcu na náhradu škody.
- 130 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žaloba musí byť zamietnutá v celom rozsahu.

O trovách

- 131 V súlade s článkom 87 ods. 1 rokovacieho poriadku, pokiaľ ďalšie ustanovenia ôsmej kapitoly druhej hlavy uvedeného rokovacieho poriadku neustanovujú inak, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa odseku 2 tohto istého článku môže Súd pre verejnú službu rozhodnúť, ak to vyžaduje spravodlivé zaobchádzanie, že účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť iba časť trov konania, prípadne ho vôbec nemusí zaviazvať na náhradu trov konania.

¹³² Z dôvodov uvedených v tomto rozsudku vyplýva, že žalobca nemal úspech vo svojej žalobe. Okrem toho Rada vo svojich návrhoch výslovne žiadala, aby žalobca bol povinný nahradiť trovy konania. Keďže okolnosti prejednávaneho prípadu neodôvodňujú uplatnenie ustanovení článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku, žalobca je povinný znášať svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade.

Z týchto dôvodov

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**
2. **Pán Arguelles Arias znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade Európskej únii.**

Rofes i Pujol

Barents

Bradley

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 21. novembra 2013.

Tajomníčka
W. Hakenberg

Predsedníčka komory
M. I. Rofes i Pujol